

(Ocak 2008'de yayınlanmıştır)

İÇİNDEKİLER

Giriş

ABD Seçimleri

Siyasi Partilerin Rolü

Başkan Adaylarının Belirlenmesi

Kongre Seçimleri

Seçim Anketleri ve Ekspertler

Kampanyaların Finanse Edilmesi

ABD Seçim Prosedürleri

Genel Yayın yönetmeni: George Clack
Genel Yayın Editörü: Mildred Solá Neely
Yönetici Editörü: Paul Malamud
Yazar: Guy Olson
Kapak Tasarımcısı: Min-Chih Yao
Fotoğraf Araştırmacısı: Maggie Johnson Sliker
Grafik Tasarımcısı: Sylvia Scott

Web Yapımcısı: Janine Perry | Türkçe Web Editör: Didem Ozbag

Danışman Editör: Kevin Coleman, R. Sam Garrett

Giriş

Cumhuriyetçi Partinin Philadelphia'daki 2000 Yılı Ulusal Kongresi.
© Ted S. Warren/AP Images

Özgür ve adil bir seçim demokrasinin temel taşıdır. İktidarın barışçıl bir şekilde devredilmesi için çok önemlidir.

Seçmenler temsilci seçerken toplumlarının geleceğini şekillendirecek liderler seçerler. Bu nedenle seçimler sıradan vatandaşlara hükümetlerinin gelecekteki politikalarını etkileme ve dolayısıyla kendi kaderlerini de çizme fırsatı vererek onları çok daha güçlü hale getirir.

ABD Ana Yasasının kabul edildiği tarih olan 1787'den bu yana ABD demokrasiyle yönetilmektedir ancak seçim geleneği, kökleri İngiliz tarihine dayanan Koloni döneminde başlamıştır. Bu yayın çağdaş Amerikan seçim sisteminin yapısını ve federal, eyalet ve yerel düzeydeki işlevini anlatmaktadır. Bu karışık ve kimi zaman zor bir sistemdir. Sistem zamanla gelişerek 18 yaş ve üzerindeki kadın erkek bütün ABD vatandaşlarına oy kullanma hakkı tanımıştır.

ABD Seçimleri

Seçmenler oylarını kullanmadan önce belgeleri dolduruyor, San Diego, 2004.
© Gerald Weaver/AP Images

ABD'de bazı federal hükümet ve çoğu eyalet ve yerel yönetim görevleri için seçimler çift yıllarda yapılır. Bazı eyalet ve yerel idari bölgelerdeyse tek yıllarda yapılır.

Dolayısıyla Amerikalılar her dört yılda bir başkan ve başkan yardımcısı seçerler. Her iki yılda bir 435 üyeli Temsilciler Meclisinin tamamı ve 100 üyeli Senatonun yaklaşık üçte biri yenilenir. Senatörler farklı zamanlarda, altı yıl görev yapar.

ABD karışık bir federal hükümet sistemine sahiptir. Ulusal hükümet merkezi hükümettir ancak eyalet hükümetleri ve yerel yönetimler de federal hükümetin yetki kapsamına girmeyen konularda yetki sahibidir. Eyalet hükümetleri ve yerel yönetimlerin bölgelerindeki seçimleri organize etme konusundaki bağımsızlık seviyesi değişir ancak bütün yönetimler sık sık, kesin sonuçları olan ve iyi organize edilen seçimler yaparlar.

ABD Seçim Türleri

ABD’de ön seçim ve genel seçim olmak üzere iki seçim türü mevcuttur. Ön seçimler, genel seçim için parti adayı belirlemek üzere genel seçimden önce yapılır. Ön seçimde kazanan adaylar partilerini genel seçimlerde temsil eder (bundan önce birkaç aşamadan daha geçmeleri gerekebilir).

20. yüzyılın başlarından beri ön seçimler parti adaylarını seçmede temel seçim aracıdır. Bazı istisnalar dışında ön seçimlerde galip gelen bir aday partisi tarafından genel seçimler için aday gösterilir. Birkaç eyalette, parti adayları ön seçimlerde değil eyalet veya yerel aday belirleme toplantısında seçilir. Bu toplantılar geleneklere ya da partilerin tercihine göre yapılır.

Ön seçimlerden veya aday belirleme toplantısından sonra göreve gelecek kişiyi seçmek için genel seçimler yapılır. Seçmenlerin genel seçimlerde, oy pusulasında adı geçen parti adayları arasından seçtiği kişi göreve gelir. Genel seçim oy pusulasında bağımsız adaylar (büyük partilere bağlı olmayanlar) da yer alabilir. Bu adaylar geleneksel ön seçim yöntemi yerine toplanan belli sayıdaki imzayla oy pusulasında yer almaya hak kazanır. Ayrıca bazı eyaletlerde oy pusulasında “favori adayınız” kısmı yer alabilir. Seçmenler bu kısma partiler tarafından veya toplanan imzalarla aday gösterilmeyen kişilerin ismini yazabilir. Bu tür adaylar “kendiliğinden seçilen aday” olarak nitelendirilir ve zaman zaman göreve gelmeye hak kazanır.

Üstte: Cumhuriyetçi Parti 2008 başkan adayı Rudolph Giuliani Güney Carolina'nın Bluffton şehrinde imza dağıtıyor. Altta: Demokrat Parti başkan adayı (2008) Hillary Clinton Pensilvanya'nın Narberth şehrindeki taraftarlarını ziyaret ediyor. © Joseph Kaczmarek/AP Images

Washington eyaleti 1912'den beri, yeterli sayıda imza toplandığı takdirde vatandaşların inisiyatiflerinin oy pusulasında yer almasına izin verir. Resimde, gönüllüler Seattle'da bir eğitim programının başlatılması için imza veriyor. © Tetona Dunlap/AP Images

ABD’de seçimler bir görev için kişi seçmekten daha fazlasını içerebilir. Bazı yerlerde kamu politikasıyla ilgili meseleler de oy pusulasında seçmenlerin onayına sunulabilir. Eyalet yasama meclisi veya yerel kurul veya konseyin seçmenlere sunduğu düzenlemeler (referandum) ve vatandaşların imzalarıyla oy pusulasında yer alan düzenlemeler (inisiyatif) genellikle bono (kamu projeleri için ödünç para alınmasını onaylama) ve hükümetin diğer zorunluluklarıyla ilgilidir. Son yıllarda oy pusulasında belirtilen önlemlerin özellikle bütçe ve politikalar üzerinde önemli bir etkisi bulunmaktadır. Bunun en iyi örneği Kaliforniya eğitim sistemidir.

Çift yıllarda yapılan federal, eyalet ve yerel düzeydeki seçimlerin yanı sıra bazı yerlerde, tek yıllarda ara seçimler yapılır. Pek çok idari bölgede ayrıca, beklenmedik bir anda boşalan pozisyonları doldurmak gibi nedenlerden dolayı herhangi bir zamanda özel seçimler yapılır.

Başkanlık Seçimleri

ABD başkanlık genel seçimleri her dört yılda bir Kasım ayının ilk Pazartesi gününden sonraki ilk Salı yapılır. Genel seçimlerden önce eyaletler parti adaylarının seçildiği ulusal aday belirleme toplantısına delege seçmek için ön seçim veya parti kongresi yapar. Eyaletlerdeki bu ön seçimler ve parti kongreleri genellikle Ocak ve Haziran arasında yapılırken, ulusal kongreler Temmuz, Ağustos veya Eylül aylarında düzenlenir.

Son yıllarda, ön seçim etkinlikleri nedeniyle Cumhuriyetçi ve Demokrat Parti ulusal başkan adayı belirleme toplantılarının önemi azaldı. Şimdilerde adaylar bu toplantılarda Cumhuriyetçi Partinin New York'taki 2004 yılı kongresinde olduğu gibi kendilerini gösterme şansı buluyor. © J. Scott Applewhite/AP Images

New York City'de bulunan Central Park'ta iki genç bayan Ohio'daki kayıtlı Demokratları oy kullanmaya teşvik ediyor. "Haydi sandığa" adlı çalışmalar yapan ve kar amacı gütmeyen taraftar örgütleri seçimlerde önemli bir rol oynar. © Gina Gavle/AP Images

1970'lerden beri, başkan adayları çok sayıda delege topladığı için ön seçim ve parti kongresinden önce nihai adayın kim olacağı belirlenir. Bunun sonucunda, kongreler büyük ölçüde tören haline gelmiştir. Kongrenin önemli olayları arasında parti lideri veya liderlerinin bir konuşma yapması, başkan yardımcısı adayının ilan edilmesi, eyalet delegelerinin verdiği oyların açıklanması ve parti "platformu" (partinin çeşitli sorunlarla ilgili politikalarını belirten belge) onaylanması yer alır. Kongreler televizyonda yayınlanan bir siyasi etkinlik ve genel seçim kampanyasının başlangıcı olarak, parti adaylarını desteklemek ve muhalif partiyle aralarındaki farkı belirtmek için iyi bir fırsattır.

Oy kullanabilecek durumda olan seçmenlerin sayısı seçimden seçime değişir. Bu sayı başkanlık seçimleri dâhil diğer demokratik ülkelerin çoğundan daha azdır. 1960'dan beri, seçmen sayısında genel bir düşüş yaşanmıştır. 1960 yılında nüfusun yüzde 64'ü oy kullanırken, 1996'da bu sayı yüzde elli civarındaydı ancak son iki seçimde yüzde altmışın üzerine çıkması nedeniyle tekrar bir yükseliş yaşanmıştır. ABD'deki bu düşük seçmen sayısının çeşitli nedenleri mevcuttur. Diğer bazı demokratik ülkelere kıyasla ABD'deki bir seçmen oy kullanabilmek için kayıt yaptırmalıdır. Bu eyaletler arasında değişiklik gösteren bir süreçtir. Bir diğer neden ise bazı ülkelerde oy kullanmanın zorunlu olmadığıdır. Yani yalnızca isteyen kişiler oy kullanır. Ülkede seçimle görevde gelen tahminen bir milyondan fazla insanı seçmek için çok sayıda seçim yapıldığından seçmenlerin seçimlerden bıkmaya ihtimali de düşük katılıma katkıda bulunur.

İstatistikler halk siyasi durumdan memnun olduğunda veya oylara göre bir adayın zaferi kaçınılmaz olduğunda seçmen sayısının düşebileceğini göstermektedir. Bunun tersine adaylar arasındaki yarış çok çekişmeli olduğunda veya oy pusulasında tartışmalı meseleler yer aldığından seçmen sayısı yükselebilir.

Adaylık Koşulları

2008 seçimlerinde Cumhuriyetçi Partiden üç aday başkan olmayı umut ediyor (soldan sağa): Rudolph Giuliani, Mitt Romney ve John McCain (televizyonda ulusal olarak yayınlanacak olan tartışma programına çıkmadan önce). Parti ön seçimleri bütün eyaletlerde yapılırsa da, ulusal tartışma programları seçmenlerin ön seçimlerde kullanacakları oyları etkiler. © Gina Gayle/AP Images

Seçimle doldurulan her federal görevin gereklilikleri Anayasanın I. ve II. Maddelerinde belirtildiği üzere farklıdır. Söz gelimi bir başkan adayının Amerika doğumlu ve en az 35 yaşında ve en az 14 yıldır ABD'de ikamet ediyor olması gerekmektedir. Başkan yardımcısı da aynı özelliklere sahip olmalıdır. Anayasada yapılan XII. Değişikliğe göre başkan yardımcısı başkanla aynı eyaletten olamaz.

Temsilciler Meclisi adaylarının en az 25 yaşında ve yedi yıldır ABD vatandaşı olması ve yasal olarak Kongrede temsil edecekleri eyalette ikamet etmesi gerekmektedir. Senatör adaylarının ise 30 yaşında ve dokuz yıldır ABD vatandaşı olması ve yasal olarak temsil etmek istedikleri eyalette ikamet etmesi gerekmektedir. Eyalet veya yerel yönetim görevlerine gelmek isteyen adaylar idari bölgelerin gerekliliklerine uymalıdır.

1951 yılında Anayasada yapılan XXII. Değişikliğe göre bir kişi en fazla iki kez başkan seçilebilir. Anayasa Kongredeki temsilci ve senatörler için herhangi bir kısıtlama öngörmez ancak çeşitli siyasi gruplar yıllardır bu tür kısıtlamaların getirilmesi amacıyla kulis çalışmalarını yapmaktadır. Eyalet ve yerel düzeydeki görevlilerin görev süresi limiti eyalet anayasasında veya yerel kurallarda belirtilir.

Siyasi Partilerin Rolü

Amerikan Cumhuriyetinin kurucuları 1787'de Anayasayı hazırlayıp kabul ettiğinde siyasi partiler için bir rol öngörmemişlerdi. Yasama, yürütme ve yargı olmak üzere güçlerin ayrımı, federal sistem ve başkanın Seçici Kurul (aşağıya bkz.) tarafından dolaylı olarak seçimi gibi çeşitli anayasal önlemlerle yeni cumhuriyetçi rejimi partileşme ve gruplaşmaya karşı korumaya çalışmışlardır.

Kurucuların bu niyetine rağmen, ABD 1800 yılında, yürütme gücünün bir gruptan diğerine seçimle aktarılması için ulusal tabanlı siyasi partiler kuran ilk ülke oldu. Siyasi partilerin gelişimi ve yaygınlaşması oy kullanma hakkının genişletilmesiyle yakından bağlantılıdır. Cumhuriyetçi yönetimin başlarında yalnızca mülkiyet sahibi erkekler oy kullanma hakkına sahipti. Ancak göç, şehirlerin büyümesi ve ülkenin batısının genişlemesi gibi diğer demokratik sebeplerden dolayı 19. yüzyılın başlarında bu kısıtlama geçerliliğini yitirmeye başladı. Zamanla mülkiyet sahipliği, ırk ve cinsiyete dayanan kısıtlamaların ortadan kalkması sayesinde yetişkin nüfusun büyük bir kısmına oy kullanma hakkı tanındı. Seçmenlerin sayısı arttıkça, siyasi partiler büyüyen seçmen kitlesini siyasi kontrol aracı olarak harekete geçirmeye çalıştı. Siyasi partiler bu önemli görevi başarmak için kurumsallaşmaya başladı. Böylece Amerika'daki partiler demokratik gelişimin bir parçası haline geldi ve 1930'lu yılların başlarında siyasi arenada sağlam bir yer edindiler.

Günümüzde, 18. ve 19. yüzyıldaki partilerin devamı niteliğindeki Cumhuriyetçi ve Demokrat Partiler siyasi sürece hâkimdir. Bazı istisnalara rastlansa da bu iki büyük parti başkanlık, Kongre, valilik ve eyalet yasama organlarına da hâkimdir. Sözgelimi, 1852 yılından bu yana göreve gelen bütün başkanlar ya Cumhuriyetçi ya da Demokrat Partidendi. II. Dünya Savaşından sonraki dönemde bu iki büyük partinin başkanlık için aldığı oylar ortalama olarak yüzde 95 civarındadır. 50 eyalette göreve gelen valilerin Demokrat ya da Cumhuriyetçi Parti mensubu olmamasına çok nadir rastlanır. Bağımsız üyelerin veya üçüncü bir partiden olan Kongre veya eyalet yasama meclisi üyelerinin sayısı çok azdır.

Son yıllarda kendilerini "bağımsız" olarak nitelendiren seçmenlerin sayısı artmıştır. Pek çok eyalette bu vatandaşların bağımsız olarak kayıt yaptırmasına izin verilir. Ancak kamuoyu anketleri, bağımsız olduklarını iddia eden bu kişilerin bile normalde siyasi bir partiye eğilimleri olduğunu gösterir. Yerel yönetimde bağımsız adaylara daha sık rastlanır. Özellikle adayların herhangi bir partiye bağlılıklarını ilan etmesinin gerekmediği küçük şehir ve kasabalarda veya şehir merkezinin yeniden kalkındırılması ya da okul yapımı gibi belli bir yerel girişimi destekleyen kişiler aynı görüşteki gruba katılarak farklı görevler için bağımsız aday olabilir.

İki büyük partinin ulusal, eyalet ve yerel düzeyde yönetimi organize edip hâkim olmasına rağmen ideolojiye ve programa olan bağlılıkları birçok demokratik ülkedeki partilerden daha azdır. Bu büyük partiler, ülkenin siyasi gelişimine adapte olabilmeleri sayesinde siyasi süreci pratik olarak büyük ölçüde etkiler.

Neden İki Partili Sistem?

Daha önce de belirtildiği gibi, Cumhuriyetçiler ve Demokratlar 1860'lardan beri seçim politikasına hâkimdir. Ülkenin siyasi politikasını sürekli olarak tekelinde bulduran bu iki partili rekabetçi sistem Amerikan siyasi sisteminin yapısını ve siyasi partilerin özel niteliklerini yansıtır.

Aday belirleme toplantıları eski bir ABD politikası geleneğidir. Üstte, Cumhuriyetçi Partinin aday belirleme toplantısındaki delegeler, Chicago, 1868. Altta, Demokrat Partinin ulusal aday belirleme kongresi, Cincinnati, 1880.
© Konare Kütüphanesi (LOC) Resim ve Fotoğraf Bölümü

109. Kongre üyelerinin Capitol Hill'de bulunan Temsilciler Meclisindeki yemin töreni, 2005.
© Gerald Herbert/AP Images

ABD'de ulusal ve eyalet düzeyindeki yasama organı üyelerini seçmek için uygulanan standart, "tek üyeli" bölge sistemidir. Bu sistemde herhangi bir seçim bölgesinde oyların çoğunluğunu alan aday seçimleri kazanır. Birkaç eyalet seçimlerinde oyların çoğunluğunun alınmasını gerekli görürken, devlet görevlilerinin çoğu basit çoğunluk ile seçilebilir.

Demokrasiyle yönetilen pek çok ülkedeki orantılı sistemden farklı olarak tek üyeli bölge sistemi bir partinin yalnızca bir bölgede seçimleri kazanmasına olanak tanır. Tek üyeli sistem, ülke genelinde yasama bölgesindeki oyların çoğunluğunu almak için yeterli yönetim becerisine ve finansal kaynağa sahip, herkes tarafından sevilen geniş tabanlı ulusal partiler kurmayı teşvik eder. Bu sistem küçük üçüncü parti adayları için bir dezavantajdır. Finansal kaynakları küçük olan ve halk tarafından fazla desteklenmeyen partilerin kazanma şansı kalmamaktadır. ABD seçim sisteminin "kazanan her şeyi alır" sistemine dayanan yapısı nedeniyle yeni partilerin orantılı temsile sahip olması ve ulusal düzeyde etkili olması zordur. Neden iyi finanse edilen üç yerine iki ulusal parti? Bunun sebeplerinden bazıları şunlardır: iki partinin seçmenlere yeterli şansı tanıması, Amerikalıların eskiden beri siyasette aşırılığı sevmemesi ve her iki partinin de yeni fikirlere açık olmasıdır (aşağıya bkz.).

Seçici Kurul

Nebraska Seçici Kurulunun beş üyesi Aralık 2004'te, Nebraska'nın Lincoln şehrinde Başkan George W. Bush için oy kullanıyor.
© Nati Harmik/AP Images

sistemine göre dağıtılır. Yani çok az farkla olsa bile bir eyaletteki oyların çoğunluğunu alan herhangi bir aday o eyaletteki seçici oyların tümünü kazanır. Maine ve Nebraska'da oyların çoğunluğunu alan aday iki seçici oy kazanırken diğer seçim bölgesindeki adaylar bir seçici oy alır. Tek üyeli bölge sistemi gibi Seçici Kurul da

İki partili sistemi destekleyen bir diğer unsur da başkan seçiminde uygulanan Seçici Kurul sistemidir. Amerikalılar Seçici Kurul sistemi kapsamında teknik olarak, başkan ve yardımcısı için doğrudan oy kullanmaz. Bunun yerine her eyalette bir başkan adayına bağlı olan "seçici" grubuna oy verir. Seçicilerin sayısı bir eyaletteki kongre delegasyonunun yani eyaletteki temsilci ve sanatörlerin sayısına tekabül eder. Başkanın seçilmek için 50 eyaletteki 538 seçici oyun mutlak çoğunluğunu alması gereklidir. (Bu rakama, eyalet olmayan ve Kongrede temsil edilmeyen başkent Washington'ın (District of Columbia) üç seçici oyu da dâhildir.)

Bu gereklilik üçüncü bir parti adayının başkanlık yarışındaki işini bir hayli zorlaştırır çünkü eyaletlerin seçici oyları kazanan her şeyi alır (iki istisna dışında)

herhangi bir eyaletin seçici oylarını kazanma şansı düşük olan ve yeterli sayıda eyalet seçici oyu kazanma şansı olmayan üçüncü partilerin aleyhine çalışır.

Ülkenin kurucuları gücü eyaletler ve ulusal hükümet arasında paylaşılma planlarının bir parçası olarak Seçici Kurul sistemini tasarlamıştır. Bu sisteme göre bir adayın ülke genelinde oyların çoğunluğunu alması başkan olması için gerekli değildir. Bu nedenle, eyalet seçimlerine göre kazanılan seçici oylar ülke genelindeki oyların sayısından farklı bir sonuç oluşturabilir. Amerikan tarihinde 17 kişi oyların çoğunluğunu almadan başkanlık seçimini kazanmıştır. Bu kişilerden ilki 1824 yılındaki seçimlerin galibi John Quincy Adams, sonuncusu 2000 yılı seçimleri galibi George W. Bush'tur. Bazıları Seçici Kurulu eskimiş bir sistem olarak görürken, bazı gözlemciler bu sistemi destekler çünkü bu sistem başkan adaylarının sadece nüfusu çok olan eyaletlerde değil pek çok eyalette yarışmasını gerektirir.

Washington eyaleti seçici kurulunun 11 üyesi 2004'te, Demokrat Parti başkan adayı John Kerry için oy kullanıyor.
© Ted S. Warren/AP Images

Üçüncü Partilerin Önündeki Diğer Engeller

Zamanla iki ulusal parti kurulmasına olanak tanıyan sistemden ve Demokratların ve Cumhuriyetçilerin hükümet mekanizmasını kontrol altında tutmalarından dolayı kendi avantajları için işleyen diğer seçim kuralları koymasına şartı koyucu değildir. Sözelimi, yeni bir partinin adını bir eyaletteki oy pusulasına yazdırmak zorlu ve pahalı bir iş olabilir. Bunun için genellikle on binlerce imza toplamak ve bir sonraki seçimlerde pusulada kalmak için yeterli oy almak gereklidir.

New Hampshire'deki seçmenler 2008'in başlarında Salem'deki bir evde Demokrat Parti başkan adayı John Edwards'ı dinliyor.
© Jim Cole/AP Images

Amerika'nın özel aday gösterme süreci üçüncü partiler için ek bir yapısal engeldir. Dünyanın demokratik ülkeleri arasında ABD başkanlık, kongre ve eyalet görevleri için aday belirlemek üzere ön seçim düzenleyen tek ülkedir. Daha önce de belirtildiği gibi bu tür aday gösterme sisteminde seçmenler genel seçimlerde partiyi temsil etmek üzere ön seçimlerde bir aday seçer. Ülkelerin çoğunda parti adayları, parti örgütleri ve liderleri tarafından seçilir. Ancak ABD'de genellikle, Cumhuriyetçi ve Demokrat Parti adayının kim olacağı konusunda son sözü seçmenler söyler.

Bu sistem diğer demokratik ülkelerin çoğundan farklı olarak, partinin yapısını zayıflatsa da bu aday seçme süreci Cumhuriyetçi-Demokrat Partinin seçim politikası üzerindeki hakimiyetine katkıda bulunur. Ön seçimlerde parti adayı olan muhalif veya yenilikçi adaylar üçüncü bir parti kurmak zorunda kalmadan genel seçim pusulasında

adını yazdırma ve seçim leri kazanma şansını arttırmak için parti sisteminde çalışabilir. Böylece ön seçim süreci, adayları iki büyük partiden birine katılmaya sevk ederek genellikle muhalifleri zorlu bir iş olan üçüncü bir parti kurma zahmetinden kurtarır. Ayrıca partiler ve adayları, çok sevilen bağımsız adayların mesajını kendi bünyesine almak için seçim stratejileri benimser.

Geniş Tabanlı Destek

Hem Cumhuriyetçi hem de Demokrat Partililer geniş tabanlı destek arar. Bu partiler tüm ekonomik ve demografik gruplardan destek görür. Genellikle Afrikalı Amerikan ve Yahudi seçmenlerin çoğu oylarını Demokrat başkan adayına vermesine rağmen, her iki parti de toplumdaki tüm sosyo-ekonomik gruptan önemli oranda

Hawaii Senatörü Daniel K. Akaka (D) (sağda), Honolulu'daki kampanya merkezinde bir taraftarını geleneksel şekilde selamlıyor.
© Daniel K. Akaka/AP Images

destek görür. Partiler siyasi görüş açısından esneklik gösterir ve genellikle belli bir ideolojiye ve siyasi hedeflere sıkı sıkıya bağlı kalmayı öngörmezler. Partilerin temel kaygısı her şeyden önce seçimleri kazanıp hükümetin üyelerinin seçimle göreve geldiği organlarını kontrol altına almaktır.

Amerikan partileri geniş bir sosyo-ekonomik gruba ve ideolojik açıdan ılımlı olan bir topluma hitap etme gereksinimi nedeniyle ılımlı bir politika benimsemiştir. Ayrıca daha önce de belirtildiği gibi oldukça esnek bir politika sergilerler. Dogmatik olmayan bu tutum Cumhuriyetçi ve Demokratların içlerindeki çeşitliliği hoş görmelerine ve üçüncü partiler ve protesto gruplarını kendi bünyelerine almalarına yardımcı olmuştur. Genel olarak mülkiyet hakkı ve özel birikimi vurgulayan Cumhuriyetçiler muhafazakâr olarak kabul edilirken, liberal sosyo-ekonomik politikaları savunan Demokratlar sol kanadı oluşturur. Aslında her iki parti de yönetimi ele geçirdiğinde pragmatik olma eğilimi gösterir.

Çok katmanlı ABD federal sisteminde vatandaşlar için yerel seçimler genel seçimler kadar önemlidir. Houston belediye başkanı adayı Bill White basın karşısında.
© Pat Sullivan/AP Images

Merkeziyetçi Olmayan Partilerin Yapısı

İki büyük Amerikan partisi ideolojik olarak esnek olmalarının yanı sıra merkeziyetçi olmayan yapılarıyla tanınır. Bir başkan göreve geldikten sonra Kongredeki parti üyelerinin, girişimlerini desteklemesini ve Kongredeki parti liderleri de, parti üyelerinin parti çizgisi doğrultusunda oy vermesini bekleyemez. Demokrat ve Cumhuriyetçi kongre üyeleri (görevli parlamento üyeleri) bağımsızdır ve başkanla aynı partiden olsa bile başkana muhalif politikalar izleyebilir. Cumhuriyetçi ve Demokrat kongre üyesi ve senatör seçim kampanyası komiteleri başkanlık seçimine yönelik ulusal parti komitelerinden bağımsız hareket ettikleri için parti seçim kampanyalarının bütçesi de aynı şekilde ayrıdır. Ayrıca ulusal parti örgütleri, ulusal aday belirleme toplantıları için delege seçme prosedürleri hazırlamak haricinde eyaletteki parti işlerine nadiren müdahale eder.

Örgütlerin bu şekilde bölünmesi güçler dengesinin yani hükümetin yasama, yürütme ve yargı organlarının federal ve eyalet düzeyinde anayasal olarak birbirinden ayrılmasının neticesidir. Bu sistem yasama organı üyeleri ile parti başkanı arasında kısıtlı bir birlik oluşmasına yol açabilir. Bu gerek Kongre üyeleri ile parti başkanları, gerekse eyalet yasama meclisi üyeleri ile vali arasındaki ilişkiler için geçerlidir. ABD'deki çok katmanlı federal ve eyalet hükümeti ile yerel yönetimler buralardaki görevliler için binlerce seçim bölgesi oluşturarak partilerin merkeziyetçi yapıdan uzaklaşmasını sağlar. Daha önce belirtildiği gibi aday belirlemek için yapılan ön seçimler partilere kendi adaylarını seçme hakkı tanımayarak parti teşkilatını zayıflatır. Bu nedenle adaylar ön ve genel seçimleri kazanmak için kendi kampanya örgütlerini oluşturmaya teşvik edilir.

Halkın Duyduğu Güvensizlik

Amerikan siyasi sistemindeki uzun süreli ve etkileyici organize partizanlığa rağmen, Amerikan kültürünün en temel özelliklerinden biri

Üçüncü partilerin başkan adayları 20. yüzyılda birkaç kez aday olmuştur. Henüz seçimleri kazanmış olmasalar da başkanlık seçimlerinin gidişatını etkiledikleri bir gerçektir. Resimde, eski başkan Teddy Roosevelt 1912 yılında "Bull Moose" (Erkek Geyik) partisinin taraftarlarına konuşma yapıyor.
© CORBIS

halkın siyasi partilere duyduğu güvensizliğin giderek artmasıdır. Kongre ve eyalet adaylarını belirlemek için ön seçim sisteminin benimsenmesi ve giderek sistemleşmesi halkın partilere muhalif olduğunun bir kanıtıdır. Günümüzde Amerikalılar parti başkanlarının hükümet üzerinde büyük bir güce sahip olmalarına karşıdır. Kamuoyu anketleri sürekli olarak, nüfusun büyük bir çoğunluğunun, partilerin kimi zaman sorunları çözmek yerine daha karmaşık hale getirdiğini ve oy

İnternet blogcuları Demokrat Partinin Boston'daki 2004 Yılı Ulusal Kongresinde, kongre bloglarını güncelliyor. Çağdaş başkanlık kongreleri ciddi siyasi toplantılarından daha çok medyatik yönüyle dikkat çeker.
© Mario Tama/Getty Images

pusulasında hiçbir partinin bulunmamasının daha iyi olacağını düşündüğünü göstermektedir.

Partiler, partiye bağlı olan seçmenlerin sayısında önemli bir azalmanın olması sorunuyla karşı karşıya kalmıştır. Bu sorunun göstergelerinden biri pusula bölünmesidir. Söz gelimi, bir seçmen kendi partisinden başkan adayına ve Kongre üyeliği için başka bir partinin adayına oy verebilir. Dolayısıyla başkanlar bölünmüş bir hükümet sisteminde, zaman zaman bir veya iki Kongre meclisinde çoğunluğa sahip olmadan ülkeyi yönetmek zorunda kalırlar. Hükümetin yasama ve yürütme organlarının partiler tarafından

bölünmesine hem ulusal hükümette hem de 50 eyalet hükümetinde yaygın şekilde rastlanır. Bazı gözlemciler seçmenler için uygunsuz olabilecek büyük hükümet girişimlerini engelleyeceği için seçmenlerin de bu bölünmeyi tercih ettiğini düşünüyor.

Üçüncü Partiler ve Bağımsız Adaylar

Üçüncü partiler ve bağımsız adaylar daha önce bahsedilen engellere rağmen, Amerikan siyasi sisteminde sürekli bir role sahiptir. Zaman zaman büyük partilerin yüzleşmekten kaçındıkları sosyal meseleleri kamu ve hükümet gündemine taşımışlardır. Ancak üçüncü partilerin çoğu tek bir seçimde ayakta kalabilmiş daha sonra kapanmış, önemini yitirmiş veya büyük partilere katılmıştır. 1850'lerden beri yalnızca bir yeni parti, Cumhuriyetçi Parti, büyük bir parti olmayı başarmıştır. Burada ülkeyi bölen bir ahlak sorunu yani kölelik söz konusuydu. Bu sorun aday toplamak ve seçmenleri harekete geçirmek için sağlam bir temel teşkil etti.

1992'de Teksaslı milyarder Ross Perot federal bütçe açığıyla ilgilendi ve bir üçüncü parti başkanlık seçimi kampanyası düzenleyerek görüşlerini televizyonda ayrıntılarıyla açıkladı. Bazılarına göre Perot'un tek başarısı Bill Clinton'ın başkan seçilmesini sağlamaktı.
© AP Images

2000 yılında Green (Yeşil) Parti başkan adayı ve sosyal aktivist olan Ralph Nader çok az oy aldı. Al Gore taraftarları Nader'i liberal oyları alıp George W. Bush'un seçilmesine neden olmakla suçladı.
© Andy Kuno/AP Images

Üçüncü partilerin seçim sonuçları üzerinde büyük bir etkisi olabileceğine dair kanıtlar mevcuttur. Söz gelimi, Theodore Roosevelt'in 1912'deki üçüncü parti adaylığı Cumhuriyetçi seçmenleri bölerek Demokrat Woodrow Wilson'ın toplam oy sayısının yarısından azıyla seçilmesini sağladı. 1992'de, H. Ross Perot'un bağımsız adaylığı 1980'lerde Cumhuriyetçilere oy veren seçmenlerin fikrini değiştirmiş ve seçimlerden önce görevde olan Cumhuriyetçi başkan George H. W. Bush'un galip gelmesine neden olmuştur. Bu durumun en yakın örneği 2000 yılında Cumhuriyetçi George W. Bush ve Demokrat Al Gore arasında yaşanan çekişmedir. Green Party adayı Ralph Nader Florida'da seçimlere katılmasaydı, Gore buradaki seçici oyları kazanıp başkan olabilirdi.

Kamuoyu anketleri 1990'lı yıllardan beri, üçüncü parti kavramının büyük destek gördüğünü sürekli olarak ortaya koymaktadır. 2000 yılı seçimlerinden önce yapılan Gallup Anketi Amerikalıların yüzde 67'sinin Cumhuriyetçi ve Demokrat adaylara karşı üçüncü bir partinin başkanlık, Kongre üyeliği ve eyalet görevleri için aday göstermesi fikrine sıcak baktığını göstermiştir. Teksaslı milyarder Ross Perot'un 1992'deki başkanlık seçimlerinde oyların yüzde 19'unu almasının sebebi bu fikir ve kampanya için çok para harcamış olmasıdır. Bu, Progressive (İlerici) Party'den Theodore Roosevelt'in 1912'de oyların yüzde 27'sini almasından bu yana üçüncü bir partinin elde ettiği en yüksek oy oranıdır.

Başkan Adaylarının Belirlenmesi

George Washington ABD'nin ilk başkanı olarak yemin ediyor, 1789. Washington siyasi gruplara güvenmese de halkçı partiler onun başkanlığı sırasında yükselişe geçti. © Bettmann/CORBIS

Partilerin başkanlığa aday gösterme kuralları Anayasada belirtilmemiştir. Daha önce de belirtildiği gibi Anayasanın hazırlanıp kabul edildiği 1700'lü yılların sonunda siyasi parti yoktu. Cumhuriyetin kurucuları bu tür partilerin kurulması için herhangi bir prosedür belirleme gereği duymamıştır.

1796'nın başında o zamanın partilerinden birine bağlı olan Kongre üyeleri başkan ve başkan yardımcısı adaylarını belirlemek için gayri resmi şekilde toplanırdı. "King Caucus" olarak bilinen bu sistem yaklaşık 30 yıl parti adaylarını seçmek için kullanıldı. ABD'nin batıya doğru genişlemesiyle beraber siyasi güçlerin çeşitli organlara dağılması nedeniyle bu sistem geçerliliğini kaybetti.

bir parti olan Anti-Masonlar aday seçmek ve platformlarını yazmak için Maryland'in Baltimore şehrindeki bir barda bir araya geldi. Ertesi yıl Demokratlar da adaylarını seçmek üzere aynı barda toplandı. O tarihten beri büyük partiler ve küçük partilerin çoğu başkan ve başkan yardımcısı adaylarını belirlemek ve siyasi pozisyonları kararlaştırmak için eyalet delegelerinin katıldığı ulusal aday belirleme toplantıları düzenlemektedir.

Sonunda, King Caucus yerini ulusal aday belirleme toplantılarına bıraktı. 1831'de küçük

Televizyon Devrinin Başlaması

19. ve 20. yüzyıllarda pek çok parti müdaviminin başkan adayları belirleme toplantılarına katılmasına rağmen, bu toplantılar eyaletteki parti liderlerinin kontrolündeydi. Bu siyasi "patronlar" nüfuzlarını kullanarak eyalet delegelerinin kendileri tarafından seçilmesini ve ulusal parti toplantısında "doğru" oy kullanmalarını sağlamıştır. Parti liderlerine muhalif kişiler kongre delegelerinin sıradan seçmenler tarafından seçilmesi için reformlar yapılmasını talep etti. Böylece ön seçimler gündeme geldi. 1916 yılına gelindiğinde eyaletlerin yarısından fazlası başkanlık için ön seçim düzenliyordu.

Ancak, bu ön seçim uygulaması uzun sürmedi. I. Dünya Savaşından sonra ön seçimlerin kendilerini tehdit ettiğini düşünen parti liderleri maliyetlerinin yüksek olduğu ve çok az insanın katıldığı gerekçesiyle eyalet yasama meclislerini bunları kaldırmaları yönünde ikna etti. 1936'ya gelindiğinde, yalnızca bir düzine eyalet ön seçim uygulamasına devam ediyordu.

Ancak II. Dünya Savaşından sonra demokratikleşme baskıları tekrar ortaya çıktı. Tarihte ilk kez, insanlar televizyon sayesinde oturma odalarında seçim kampanyalarını duymanın yanı sıra görebiliyordu. Güvenilir başkan adayları popülerliklerini göstermek için televizyonu kullanabiliyordu. İleriki yıllarda tekrar yapılan demokratikleşme reformları parti aday belirleme toplantılarına katılımı arttırdı.

Sonuç olarak, şimdilerde eyaletlerin çoğu ön seçim düzenliyor. Eyalet yasalarına bağlı olarak seçmenler ön seçimde oylarını bir partinin başkan adayına ve taahhüt vermiş delegelere, kendileri adına oy kullanacak delegelere veya parti kongresinde bir adaya taahhüt vermiş kongre delegeleri seçerek dolaylı olarak bir adaya verebilir. Parti kongresi sistemine göre küçük bir bölgede yani yerel bir seçim bölgesinde yaşayan partizanlar bir araya gelerek belli başkan adaylarını desteklemeye taahhüt eden delegelere oy verir. Daha sonra bu delegeler seçim bölgesi ve eyalet kongrelerine katılacak olan delegelerin seçildiği il kongresinde bölgelerini temsil eder. Delegeler de bu kongrelerde eyaletlerini ulusal kongrede temsil edecek olan delegeleri seçer. Bu sistem birkaç aylık bir süreç olmasına rağmen, aday tercihleri esasen ilk oylamada belli olur.

II. Dünya Savaşından sonra televizyonda yayınlanan genel seçimler izleyicilerden büyük ilgi gördü. Resimde, parti müdavimleri Mississippi'nin Meridian şehrindeki Cumhuriyetçi Parti merkezinde televizyonda seçim sonuçlarını izliyor. © Paula Merritt/The Meridian Star/AP Images

Eyalet ön seçimleri (veya bazen parti kongreleri) Cumhuriyetçi ve Demokrat Parti başkan adaylarının rotası haline geldi. Resimde, bir Cumhuriyetçi başkan adayı olan Lamar Alexander (ortada, kareli gömlekle) 1996 kışında medya ve New Hampshire'daki seçmenlerini selamlıyor. © Elise Amendola/AP Images

etmeye teşvik eder ve eyalet içinde organize olmalarına ve aday belirleme sürecinde psikolojik zafer kazanmak amacıyla personel, medya ve otel için harcama yapmaya zorlar.

Ülkenin bazı bölgelerindeki eyaletler bölgenin nüfuzunu maksimuma çıkarmak için aynı gün ön seçim ve parti kongresi yaparak "bölgesel ön seçim" düzenler.

Bu iki eğilim, seçim yarışına erken başlayan eyaletlerin sayısı arttıkça adayların yarıştaki yerlerini garantilemek için kampanyalara erken başlamasını zorunlu kılar. Adaylar ön seçimlerini aynı gün düzenleyen eyaletlerdeki seçmenlere ulaşmak için radyo, televizyon ve internet gibi kitle iletişim araçlarını ve siyasi parti liderlerinin desteğini giderek daha fazla kullanmaktadır.

Siyasi Kongrenin Öneminin Azalması

Başkan adayı seçme sürecindeki değişikliklerin sonucunda partilerin televizyonda yayınlanan ve eskiden gerilim yaratan aday seçme kongrelerinin önemi azaldı. Günümüzde seçmenler esasen ön seçim sürecinin başlarında başkan adayını belirler. Bu aday kongre toplanmadan önce başkan yardımcısı adayının kim olduğunu açıklayabilir. (Başkan yardımcısı adayları ön seçimlerde kendi başlarına aday olmaz. Adaylar başkan adaylığını kazanan parti üyesi tarafından seçilir).

Dolayısıyla, başkan adayı belirleme süreci değişmeye devam etmektedir. Son yıllarda, bu değişim, katılımı ve demografik temsili arttırdı ve partizanlar ile adaylar arasındaki bağı güçlendirdi. Sürecin halihazırdaki şekli sayesinde daha iyi tanınan adaylar en etkili kampanyaları düzenlemek için para toplayabilir ve başkan ön seçim sürecinin başında seçmenler arasındaki heyecanı doruğa çıkarabilir.

İnternet Bağlantısı

Adaylar ve taraftarları interneti bir kampanya aracı olarak hızlı bir şekilde benimsemiştir. İnternetin olası taraftarlardan kaynak sağlamanın ve bir adayın politika ve deneyimlerini tanıtmanın etkili bir yolu olduğu kanıtlanmıştır. Kampanya örgütleri şimdilerde kendi bloglarını yayınlıyor. Bu sitelerdeki blogcular, adaylarının açıklamaları ve etkinlikleri ile ilgili yazılar yazmaları için kendilerine para ödenen kampanya görevlileridir. Aynı zamanda binlerce bağımsız blogcu favori adayları lehine yorumlar yazar ve kendi görüşlerine muhalif olan diğer blogcularla tartışır.

YouTube gibi video paylaşım siteleri siyasi kampanya yapmak için avantaj ve dezavantajlar sunar. Teknolojinin avantajlarından yararlanan adaylar kendileriyle ilgili zaman zaman komik videolar hazırlar. Ayrıca adayların başkalarının yanında söylemeyecekleri ya da yapmayacakları şeyleri söylerken veya yaparken gafil avlandıkları anlar ve kırdıkları potlar internet ve televizyonda defalarca yayınlanır.

Ulusal aday belirleme toplantısına katılacak olan eyalet delegelerinin sayısı partilerin oluşturduğu bir formülle hesaplanır. Formülde eyaletin nüfusu, partinin ulusal adaylarına geçmişte verilen destek, halen kamu görevi yapan o eyaletten seçilmiş görevli ve parti liderlerinin sayısı göz önünde bulundurulur. Demokratların kullandığı bu formül ulusal kongrelerde Cumhuriyetçilerden iki kat daha fazla delege sahibi olmalarını sağlar.

II. Dünya Savaşından bu yana süregelen reform hareketlerinin sonucunda iki önemli eğilim doğdu. Öncelikle, daha fazla eyalet, başkanlık ön seçimleri ve parti kongrelerini geç yapmaktansa aday belirleme döneminin başlarında yapmaya karar verdi. Bu eğilim "front-loading" olarak bilinir. Erken ön seçim veya parti kongresi yapmak eyaletteki seçmenlerin, adayların seçiminde daha fazla etkili olmasını sağlayabilir. Ayrıca, adayları eyaletin gereksinim ve ilgi duyduğu alanlara daha erken hitap

Para toplamak ve kazanma ihtimali düşük olan adaylara dikkat çekmek için internet giderek daha fazla kullanılıyor. Resimde, Ohio kongre üyesi adayı (sağda) ve iletişim direktörü (solda) blog sayfalarını gösteriyor. © Ron Schwane/AP Images

Kongre Seçimleri

Demokrat Partili Sheldon Whitehouse Rhode Island eyaletinden senatör seçilişini kutluyor. Senatörler ve parlamento üyeleri önemli bir güce sahiptir.
© Brian Snyder/Reuters

ABD Kongre seçimlerinin başkan seçimleri kadar rekabetçi ve önemli olduğu söylenebilir. Bunun nedeni Kongrenin yasa yapmada merkezi bir rol oynamasıdır.

Yürütme işlevinin parlamento tarafından yapıldığı parlamenter bir sistemden farklı olarak, Amerikan sistemi daha önce de belirtildiği gibi yasama ve başkanlık organlarını birbirinden ayırır. Başkanlar ve yasama organı üyeleri ayrı ayrı seçilir. Başkan Kongreye yasa teklifi sunabilir ancak yasanın taslağı bu kurumdaki destekçileri tarafından hazırlanmalı ve imza için başkana geri gönderilmeden önce Kongreden geçmelidir. Temsilciler Meclisi ve Senato, başkanın isteğinden yasal ve politik olarak bağımsızdır.

Kongrede, Amerikan parti disiplini, parlamenter sistemlerden daha ılımlıdır. Kongre üyeleri meselelere uygun gördükleri şekilde, buna tekrar seçilmeleri de dâhil, oy verebilir. Sonuç olarak, kongre liderleri başarılı bir koalisyon oluşturmak için belli bir konuda kesin bir görüşe sahip tarafların otomatik olarak desteğini beklemektense kongre üyeleriyle görüşerek siyasi çoğunluğu sağlamalıdır. Bu nedenle kongre zaferini kazanmak zordur. Dolayısıyla, Kongre gibi kongre üyeleri de güçlü ve yapacakları önceden tahmin edilemeyeceğinden Kongre seçimleri ülke için önemlidir.

Temsilciler Meclisi ve Senato Arasındaki Farklılıklar

Temsilciler Meclisi ve Senato neredeyse eşit yetkilere sahip olmakla beraber üyelerin seçilme yöntemi biraz farklıdır. Amerikan Cumhuriyetinin kurucuları Temsilciler Meclisi üyelerinin halka yakın olması, halkın istek ve emellerini yansıtması niyetindeydi. Bu nedenle Kurucular küçük yasama bölgelerinden çok sayıda üyenin bulunması ve iki yılda bir seçim yapılması için Meclisi oldukça büyük şekilde tasarlamıştır. İlk başta iki yıllık bir dönem bile çok uzun bulundu. Ulaşımın atla yapıldığı günlerde Washington'da iki yıl için seçilen bir kongre üyesi görev süresi boyunca seçmenlerinden uzak kalıyordu. Bugünlerde ise kongre üyeleri, iki yılda bir yapılan seçimler nedeniyle destek toplamak için her hafta kendi bölgelerine gidiyor.

Temsilciler Meclisi Başkanı Nancy Pelosi (solda), Kaliforniya'dan Meclise seçilen Linda (ortada) ve Loretta Sánchez adlı iki kız kardeşe yemin ettiriyor.
© Susan Walsh/AP Images

Temsilciler Meclisindeki her sandalye bir bölgeyi temsil eder. Yukarıda belirtildiği gibi her üye çoğunluk kuralı çerçevesinde kendi bölgesinden tek temsilci olarak seçilir. Mecliste sandalyeler eyaletlerin nüfusuna göre dağıtılır ancak 50 eyalet için mutlaka en az bir sandalye bulunur. Söz gelimi, Alaska'nın nüfusu çok az olduğu için Mecliste yalnızca bir sandalyeye sahiptir. Kaliforniya nüfusu en kalabalık eyalet olarak 53 sandalyeye sahiptir. Her on yılda bir yapılan nüfus sayımından sonra, son on yılda eyaletlerin nüfusundaki değişikliklere göre bir eyaletin sandalye sayısı yeniden hesaplanır ve eyaletin nüfusunun artmasına veya yapılan iç göçe bağlı olarak eyalete ayrılan sandalye sayısındaki değişikliği yansıtmak için eyalet yasama meclisleri seçim bölgesi sınırlarını yeniden belirler.

Senato, üyelerin daha fazla seçmeni yani bütün eyaleti temsil etmek ve nüfusa bakılmaksızın her eyaletin eşit şekilde temsil edilmesini sağlamak üzere kurulmuştur. Küçük eyaletler Senatoda büyük eyaletler kadar etkilidir (iki senatör).

Senatörler ilk başta eyalet yasama meclisi tarafından seçiliyordu. 1913'te Anayasada yapılan XVII. Değişiklik çerçevesinde, senatörler doğrudan eyaletlerindeki seçmenler tarafından seçilmeye başlandı. Her eyaletin farklı zamanlarda altı yıl için seçilen iki senatörü bulunur. Senatonun üçte biri her iki yılda bir yeniden seçilir. Bir eyaletten en çok oyu alan aday senatör seçilir.

Parti veya Kişilere Bağlılık

Kongre yüksek meclisi olarak da bilinen Senato kurucular tarafından ölçülü ve dengeleyici bir güç olarak kurulmuştur. Resimde 100 senatör yer alıyor.
© ABD Senatosu Tarih Dairesi

Eskiden kongre seçimleri "parti merkezliydi". Pek çok seçmen bir siyasi partiye olan uzun süreli bağlılığından dolayı o partinin istekleri doğrultusunda oy veriyordu. Görevdekilerin kişilikleri ve performansları seçmenlerden gördükleri desteği olumlu veya olumsuz yönde çok az etkiliyordu. Son yıllarda adayların görüş ve kişilikleri seçim politikası üzerinde daha fazla etkili oldu ve vatandaşların partilerine olan bağlılığının önemini azalttı.

1960'dan beri ulusal seçimler giderek daha fazla aday merkezli hale geldi. Medya ve internetin yaygınlaşması, kampanya için daha fazla kaynak sağlamanın önemi, sürekli olarak yapılan kamuoyu anketleri ve çağdaş kampanyanın diğer yönleri seçmenin bir adayı birey olarak daha iyi tanımasını sağladı. Sonuç olarak, seçmenler partiye olan bağlılıkları çerçevesinde kimi destekleyeceklerine karar vermek için adayın güçlü ve zayıf yönlerini değerlendirir. 20. yüzyılın başlarında geniş tabanlı kamu eğitiminin ve II. Dünya Savaşından sonra yüksek öğrenimin gelişmesi seçmenlerin kendi

kararlarına daha fazla güvenmesini ve partinin istekleri doğrultusunda hareket etmek yerine oy pusulasındaki diğer adaylara daha fazla şans tanımasını sağladı.

Bu aday merkezli seçimler sayesinde Kongrede görev yapan üyelerin tekrar seçilme şansı yüzde 90'dan fazladır. Bunun nedeni bir bakıma, Kongrenin özellikle yeni adayların kendi eyaletleri veya seçim bölgelerindeki yerel medya tarafından yakından ilgi görmemesidir. Görevdeki üyeler, genellikle kamu politikası kapsamındaki meseleler ve politikayı etkilemek isteyen kişi ve gruplar ile yakından ilgilenmeleri ve haklarında medyada çıkan olumlu haberler sayesinde kampanyaları için daha fazla para toplar. Bu ve daha fazla nedenden dolayı hangi partiden olursa olsun tekrar seçilmek isteyen görevlilerin kazanma şansı artar.

Seçim Anketleri ve Ekspertler

Marist College Kamuoyu Enstitüsü'nden Lee Miringoff anket faaliyetlerini denetliyor.
© Jim McKnight/AP Images

Seçim politikasını yöneten kural ve yasaların kapsamında yer almasa da, kamuoyu anketleri son yıllarda seçim sürecinin önemli bir parçası haline gelmiştir. Pek çok siyasi aday anketçilerle birlikte çalışarak sık sık anket yaptırır. Anket sonuçları adayların rakiplerine karşı ne kadar önde veya geride olduklarını ve seçmenlerin en çok hangi meselelere önem verdiğini görmelerini sağlar. Ayrıca basın (gazeteler ve televizyon) da kamuoyu anketleri yapar ve sonuçları (özel anket sonuçlarıyla birlikte) halka duyurur. Böylece vatandaşlar destekledikleri adayları, önem verdikleri meseleleri ve politikaları diğer vatandaşların tercihleriyle karşılaştırabilir.

Elli yıl önce sadece bir ya da iki büyük organizasyon kamuoyu anketi yapmaktaydı. Günümüzde anlık haber, internet ve 24 saat yayın yapan kablolu haber kanalları

gibi çok sayıda kaynak aracılığıyla kamuoyu anket sonuçları düzenli olarak halka duyurulur.

Seçim Anketlerinin Tarihçesi

Şimdilerde özel ve yetenekli anketçilerin düzenli olarak yaptığı kamuoyu anketleri, siyasi rüzgârların hangi yöne estiğini bilmek isteyen başkan gibi üst düzey hükümet yetkilileri kadar adaylar arasında da sıkça yapılır. Ancak, medyanın yaptığı bağımsız anketlere ABD tarihinde daha çok rastlanır.

İlk seçim anketi 1824 yılında Pensilvanya'nın Harrisburg şehrindeki yerel bir gazete tarafından yapıldı. Ancak medya 1930'lara kadar siyasi kampanyalarla ilgili haberlerinde bağımsız anketlere yer vermedi. 1970'lere gelindiğinde ABD'nin üç büyük televizyon kanalı (ABC, CBS ve NBC) başkanlık yarışı için kendi anketlerini yapıyordu, daha sonra valilik ve Kongre üyeliği gibi önemli seçimler de anket kapsamına dâhil edildi. Bir TV haber kanalı ve gazete ortaklığında (örn. CBS/New York Times, ABC/Washington Post, NBC/Wall St. Journal) haftalık veya günlük olarak yapılan çağdaş medya anketleri aracılığıyla kamuoyunun adaylar ve ilgili meseleler hakkındaki görüşleri takip edilebilir. Bu anketler tarafsız ve bağımsız olmak üzere tasarlanır. Bağımsız siyasi anketler zamanla, her adayın güçlü ve zayıf yönlerini değerlendirip adayları destekleyen demografik grupları analiz ederek seçim yarışlarına objektif bir bakış açısı sağladı. Bu tür bağımsız anketler gazeteci ve editörlere kampanyayla ilgili doğru bir durum değerlendirmesi yapıp bunu kamuya bildirmelerini ve seçmenlerin siyasi arenayı daha iyi anlamalarını sağlar.

Anket Kapsamındaki Kişi Sayısı ve Gruplar

Gece anketleri kimi zaman başkanın yıllık Ulusa Seslenişi veya adaylar arasındaki tartışma gibi önemli olaylardan sonra yapılır. Genellikle bu anketler ertesi günkü baskıya yetişmesi için bir gecede yapılır ve ülkedeki sadece 500 yetişkinin cevaplarını kapsar.

Bu bir gecelik anketler kamuoyunun hızlı tepkisini ölçer ancak bazı ekspertlere göre 300 milyondan fazla insanın bulunduğu bir ülkede böyle önemli bir mesele için 500 çok yetersiz bir rakamdır. Pek çok profesyonel bütün nüfusu temsilen en az 1000 yetişkinin görüşünün alınması gerektiğini düşünmektedir. En iyi anketler bile yoruma açıktır ve erken anket sonuçlarına göre ilk başta hiç tanınmayan bir aday daha sonra popüler hale gelebilir.

Pensilvanya'nın kırsal kesimindeki seçmenler (Amish topluluğu üyeleri dâhil) oy kullanma yerinde.
© Carolyn Kaster/AP Images

Erken anketler hangi adayların yarışı önde götürdüğünü göstermenin de ötesinde önemli bilgiler sağlayabilir. Mevcut meselelerle ilgili kaygıları ve kamuoyunun genel tutumunu yansıtabilir. Bir anketçinin söylediği gibi “Anketler sadece adayların düşünceleri ve insanların hislerine (memnuniyet, kızgınlık, öfke, hüsrana, güven veya umutsuzluk) bilimsellik kazandırır.” Özel ve resmi anket sonuçları adayların kamuoyu meseleleri üzerinde durarak belirli kesimlerin gereksinimlerine hitap etmesine yardımcı olur.

Çıkış Anketleri

Çıkış anketleri (televizyon kanallarının oy kullanma yerlerinden ayrılan seçmenlerle yaptığı anketler) 1970’den beri ABD seçimlerinin önemli bir parçasıdır. Bunlar TV kanallarının yeni oy kullanmış kişilerle yapılan röportajlara dayanarak, seçim galiplerini tahmin etmeye yönelik anketler olarak, günümüzün en tartışmalı anketleridir. Çıkış anketleri 2000 yılı ABD başkanlık seçimlerinde televizyon kanalları tarafından kötüye kullanıldı. Kanallar Florida’daki seçmenlerin kimi seçtiği konusunda bir değil tam iki yanlış tahmin yaparak anketlerin kötü bir ün kazanmasına neden oldu. İlk tahmini yapma baskısı doğru tahmini yapmaktan daha önemli hale gelmiştir.

Bununla beraber çıkış anketleri doğru şekilde kullanıldığında anketçiler, basın ve akademisyenler için çok etkili bir araç olabilir. Çıkış anketleri, seçim günü kazananları erkenden tahmin etmede güvenilir olmasalar da, eksper ve siyasal bilimcilere belirli demografik grupların kime neden oy verdiğiyle ilgili bilgi verir.

Kampanyaların Finanse Edilmesi

Federal yasalar başkan, senatör ve temsilci gibi federal görev adaylarının ve bazı siyasi müttefiklerinin nasıl, nereden ve ne kadar kaynak sağlayabileceğini denetler. Federal kampanya finansman yasaları eyalet ve yerel yönetim seçimlerini düzenleyen eyalet yasalarından ayrıdır.

Amerikan sisteminde başkan adayları 100 milyondan fazla seçmenin bulunduğu bir ülkede kampanya düzenlemek için yüz milyonlarca dolar toplar. Pek çok durumda paralar özel kaynaklardan gelse de para toplama ve harcama süreci yasalarla sıkı bir şekilde denetlenir.

Bir başkan adayı siyasi komite adı altında bir seçim kampanyası düzenlemelidir. Siyasi komitenin bir haznedarı olmalı ve Federal Seçim Komisyonuna (FEC) kayıt yaptırmalıdır. Her ne kadar adı Federal Seçim Komisyonu olsa da, FEC yalnızca kampanya finansmanı yasalarını denetleyip uygular, seçimleri yürütmez. (Seçmenleri kaydetme, oy verme sürecini yürütme ve oyları sayma eyalet ve yerel seçim görevlilerinin sorumluluğundadır.)

Seçmenler West Virginia'daki oy kullanma yerinden ayrılıyor. Bu kilise liderleri yasal kumar oyunlarının kapsamını genişletmek için yapılan halk oylamasında hayır oyu vermeye geldi.
© Jeff Gentner/AP Images

New York'lu siyasetçi Andrew Cuomo (ortada) valilik seçimleri için yaptığı kampanyanın kaynak sağlama etkinliğinde taraftarlarıyla konuşuyor.
© Erik Freeland/CORBIS SABA

organizasyon kendi web sitelerinde adayların, siyasi partilerin ve PAC'lerin katkı ve harcamalarını yayınlar. Bu web sitelerin amacı, basın ve seçmenlerin, adalara ve örgütlere para veren grupları öğrenmesini kolaylaştırmaktır. Vatandaşların ve komitelerin adalara vereceği para miktarına yasal kısıtlama getirilmiştir. Dolayısıyla başkanlık kampanyası için yüz milyonlarca dolar toplaması gereken bir başkan adayı yüzlerce destekleyici bulmalıdır.

Bir adayın kampanya düzenlemek için personel alması, görev yeri belirlemesi, seyahat etmesi, araştırma yapması, broşür basması, radyo, televizyon, gazete, dergi ve internete reklâm vermesi, çok sayıda miting yapması ve bağış toplama etkinliği düzenlemesi gereklidir. Temsilciler Meclisi adayı bu etkinlikleri kendi seçim bölgesinde, Senato adayı ise eyalet çapında düzenler. (Parlamento üyeleri ve senatörler Washington D.C. gibi başka yerlerde özel kaynak sağlama etkinlikleri düzenleyebilir). Başkan adaylarının eyaletlerde ön seçim kampanyası organize etmek ve seçtikleri takdirde ülke çapında genel seçim kampanyası düzenlemek gibi zorlu bir görevi vardır.

Çok çeşitli siyasi komiteler FEC'e kayıt yaptırır. Adayların yanı sıra siyasi partilerin de kendi komitelerini FEC'e kaydettirmesi gereklidir. Ayrıca vatandaşlar da siyasi komite kurabilir. Söz gelimi, şirket veya işçi sendikası hazine fonu kullanımının yasak olmasına rağmen şirket, işçi sendikası ve ticaret birlikleri genellikle bu tür komiteler kurmaktadır. Genellikle PAC veya siyasi eylem komitesi olarak bilinen bu siyasi komiteler de FEC'e kayıt yaptırmalıdır.

Siyasi komiteler kayıt yaptırdıktan sonra kampanya için para toplamaya başlayabilirler. Bu paralar ve harcamalar üç ayda bir veya her ay FEC'e bildirilir. Bildiriler elektronik olarak dosyalanabilir. İsteyen herkes bu bildirimlere FEC'in web sitesinden [www.fec.gov] ulaşabilir. Çok sayıda özel

Cumhuriyetçi Parti Senatörü John McCain kampanya finansmanını reforme etmek için çok çaba harcadı. Reform ile ne kastedildiği hala tartışılıyor.
© Terry Ashe/AP Images

Kamusal Kaynak

Başkan adayları 1976 yılından beri kamusal kaynaklardan yararlanabilmektedir. 2000 yılı seçimlerine kadar bütün başkan adayları belirtilen miktardan daha fazlasını kullanmayacaklarına dair söz vermeleri karşılığında hükümetin kaynaklarından yararlanabiliyordu. Ancak bu sistem, harcama limiti çok düşük olduğu ve adayların çoğunun özel kaynaklardan rahatlıkla toplayabileceği miktardan daha az olduğu için adaylar arasında giderek daha az rağbet görmektedir. Sonuç olarak gözde adayların birçoğu kamusal kaynağı tercih etmemektedir.

Siyasi Eylem komiteleri kulis yapıp her şekilde para toplayabilir. Seçmenleri harekete geçirmek için telefon edebilirler...
© Andy Kropa/The New York Times/Redux Pictures

Harcamalar seçimden seçime sürekli olarak artar. Adayların yanı sıra siyasi partiler, PAC'ler ve diğer çıkar grupları da seçimlerin gidişatını etkilemek için harcama yapar. Seçimler için kaynak sağlamaya ilişkin yakın tarihte meydana gelen bir gelişme ABD vergi yasasının ilgili bir bölümünden adını alan "527 siyasi grubun" oluşturulmasıdır. Bu grupların kurulmasındaki esas amaç bir kişinin federal, eyalet veya yerel yönetim düzeyindeki bir göreve seçimini, adaylığını, seçimleri kazanmasını veya atanmasını etkilemektir. MoveOn ve Swiftboat Veterans for Truth gibi 527 siyasi grup federal veya eyalet seçim komisyonu tarafından denetlenmez ve PAC'lerle aynı katkı limitine tabi değildir. Bu ve benzeri grupları eleştirenlerin uzun süredir yaptığı iddialara göre ABD seçimleri için yapılan yüklü harcamalar özel kaynaklardan

sağlanan fonlarla birleşince zengin sponsorlar ve güçlü çıkar grupları kamu politikası üzerinde çok fazla etkili olmaktadır.

Seçim harcamalarının günümüz ekonomisinde ürün ve hizmet masraflarıyla orantılı olduğunu düşünenler reform önerilerine karşı çıkmıştır. Bu bakımdan seçim harcamaları Amerika'nın uzun süredir süregelen çoğulculuk politikasının çağdaş bir ifadesi olarak, çıkar gruplarının yaptığı büyük katkı ve harcamalar ise demokrasinin seçim rekabeti için ödediği bedel olarak görülür. Çıkar grubu bağışlarıyla hükümet politikası arasında bilimsel bir bağlantı olduğunu kanıtlamak zordur. Mahkemeler kampanyaya yapılan bağış ve harcamalar daha fazla kısıtlandığı takdirde, sponsorların siyasi arenada anayasal şekilde korunan ifade özgürlüğünün kısıtlanıp kısıtlanmayacağını sorgulamaktadır. Çağdaş kampanyalar için çok fazla harcama gerektiği göz önünde bulundurulduğunda, bazı varlıklı kişiler resmi bir görev için kendi kampanyalarını rahatlıkla finanse eder. Bunu kısıtlayan bir yasa yoktur. Bazen kazanırlar bazen de kaybederler.

... ya da sanat galerisi veya başka yerlerde kaynak sağlama amaçlı partiler verirler.
© G. Paul Burnett/The New York Times/Redux Pictures

ABD Seçim Prosedürleri

A BD seçimlerinin organize edilip yapılmasından ve oyların sayılıp sonuçların belgelenmesinden binlerce kişi sorumludur. Bu kişilerin önemli olduğu kadar karışık bir dizi görevi vardır; seçimlerin tam tarihini ayarlama, adayların uygun olduğunu onaylama, uygun seçmenleri kaydetme ve seçmen listelerini hazırlama, seçim ekipmanlarını seçme, oy pusulalarını tasarlama, seçim günü oylamayı yönetecek çok sayıdaki geçici görevliyi organize etme ve son olarak oyları sayma ve sonuçları belgeleme.

Amerikan seçimlerinin çoğunda sonuçlar birbirine çok yakın değildir. Ancak bazen bir taraf çok az farkla kazanırken kimi zaman sonuçlar tartışmalara yol açar. 2000 yılı başkanlık seçimi sonuçları - Amerikan tarihinde sonuçların birbirine en yakın olduğu başkanlık seçiminde kazanını belirlemek için uzun süren çekişme – Amerikalıları ilk kez bu idari meselelerin pek çoğuyla karşı karşıya bıraktı.

Bir sayman Teksas Austin'de yeni bir seçim aletini tanıtıyor.
© Harry Cabluck/AP Images

ABD'de seçim süreci iki aşamalıdır. Ulusal bir geçerli seçmen listesi olmadığı için bir vatandaş öncelikle kayıt yaptırarak seçmenlik vasfı kazanmalıdır. Vatandaşlar oy kullanabilmek için ikamet ettikleri yerde kayıt yaptırırlar; yeni bir yere taşındıkları takdirde yeni adreslerinde tekrar kayıt yaptırmaları gereklidir. Kayıt sistemleri seçim hilelerini ortaya çıkarmak üzere tasarlanmıştır. Seçmen kayıt prosedürleri eyaletten eyalete değişmektedir. Eskiden seçmen kayıt prosedürleri başta Güneydeki Afrikalı Amerikanlar olmak üzere belli vatandaşları seçimlere katılmaktan caydırmak üzere kullanılmıştır. Yakın zamanda kayıt koşullarını kolaylaştırmaya yönelik bir eğilim oldu. Söz gelimi, 1993 Ulusal Seçmen Kayıt Yasası sayesinde vatandaşlar ehliyetlerini yenilerken seçmen kayıtlarını da yaptırabiliyor.

Seçim yetkililerinin en önemli görevlerinden biri, uygun olan herkesin kayıt yaptırmasını, uygun olmayanların ise yaptırmamasını sağlamaktır. Yerel seçim yetkilileri genellikle yakın tarihteki seçimlerde oy kullanmayanları listeden silmezler, aksi takdirde potansiyel olarak uygun bir seçmeni listeden silmiş olabilirler. Listede isimleri olmayan vatandaşlar sandık başına gittiğinde geçici bir oy pusulası verilir ve oyları kaydedilir. Oyları geçerli sayılmadan önce uygun olup olmadıkları incelenir.

Seçim Yönetimi

Federal bir görev için olsa bile aslında ABD'de seçim yerel düzeyde, yerel yetkililer tarafından yapılır. Bu da daha önce belirtildiği gibi genellikle il veya belediye görevlisi ya da sayman olan seçim yöneticileri için zorlu bir görevdir. Bu kişiler yıl boyunca seçmenlerin kaydını yapmaktan ve vatandaşların seçim için uygun olup olmadıklarını belirlemekten sorumludur. Ayrıca her seçim için oy pusulası hazırlar, geçerliliği onaylanan bütün adayların isminin listede olmasını sağlar ve karar verilecek bütün meselelerin doğru şekilde dile getirildiğinden emin olurlar. Ve oy pusulasının mümkün olduğunca basit ve kolay anlaşılır olmasını sağlarlar.

Oy pusulası formu için ulusal bir standart mevcut değildir. Oy Hakkı Yasası gereğince seçim yetkilileri, nüfusun tamamı ana dil olarak İngilizce konuşmuyorsa oy pusulalarını birden fazla dilde hazırlayabilir. Bazı idari bölgelerde aday ve partilerin oy pusulasındaki sırası rastgele belirlenir. Yerel seçim yetkilileri özel oylama araçları ve bunlara göre oy pusulası seçmelidir. Seçimler arası dönemlerde, bu yetkililer oylama araçlarının saklanması ve bakımından sorumludur. En zor görevlerinden biri uzun süren seçim gününde (genellikle 10 ila 15 saat) çalışacak çok sayıda geçici personel istihdam edip bunları eğitmektir.

Oy Pusulasının Yapısı

Seçim sürecinde adil, yasal ve profesyonel bir çaba gösterilir. Ekipman ve oy pusulaları genellikle yerel yetkililer tarafından satın alınır. Bu nedenle seçmenlerin kullandığı ekipmanın tipi ve durumu genellikle yerel

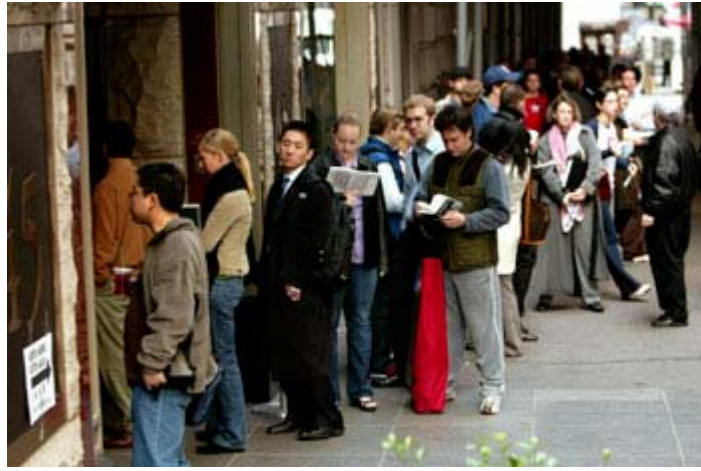

Rhode Island'daki genç bir bayan ehliyetini almak için imza atarken oy kullanmak için de kaydını yaptırıyor.
© Robert E. Klein/AP Images

yönetimin sosyo-ekonomik durumuna ve vergi matrahına bağlıdır. Yerel vergi geliri okul, polis ve itfaiye hizmetleri, parklar ve eğlence tesisleri için de kullandığından, oylama teknolojisine yapılan yatırımlara genellikle düşük bir öncelik tanınır.

ABD’de çok çeşitli oylama aracı bulunur ve oylama teknolojisi sürekli olarak değişir. Eskiden olduğu gibi adayın isminin yanına elle “X” işareti konan kâğıt pusulaların kullanıldığı çok az yer kalmıştır ancak günümüzde pek çok bilgisayar destekli sistem hala içi doldurulan daireler veya birleştirilen çizgilerin bulunduğu kâğıt oy pusulasına dayanır. Oyların kaydedilmesi için bu pusulalar optik tarama olarak bilinen sistemle mekanik olarak taranır.

Bazı idari bölgelerde hala, seçmenlerin tercih ettikleri adayın isminin veya destekledikleri bir durumun yanındaki küçük kolu çevirdikleri “kollu” makineler kullanılır. Yaygın olarak kullanılan başka bir alet de “delikli kart” makinesidir. Oy pusulası adayın isminin yanına delik delinen bir karttır veya kart oy pusulası resmiyle aynı hizada bulunan bir yuvaya yerleştirilir ve delikler delinir. Bu pusulalar 2000 yılı ABD başkan seçimlerinde Florida’da oyların sayımı sırasında tartışmalara neden oldu. Bu tartışmaların sonucunda pek çok idari bölge delikli kart makinelerini kullanmaktan vazgeçti. Help America Vote Act (Amerika Seçim Yardımı Yasası) kollu ve delikli kart oylama sistemlerini değiştirmeleri için idari bölgelere gönüllüler tarafından finans sağlanmasını öngörür.

New York City’deki seçmenler 2004 seçimlerinde oylama makinesi bozulduğu için sabırla oylarını kullanmayı bekliyor. © Beбето Matthews/AP Images

Otomatik para makinelerine benzeyen ve dokunmatik ekranları olan doğrudan kayıt cihazlarının (DRE) kullanımı giderek yaygınlaşıyor. Güvenlik uzmanları bu sistemlerin güvenlikle ilgili meselelerini çözmeye çalışıyor.

Geçtiğimiz yıllarda seçmenlerin seçim gününden önce pusula alması yolunda önemli bir değişiklik yapıldı. Bu uygulama seçim gününde evlerinde (ve oy kullanma yerinde) olamayacaklarını tahmin eden seçmenlerin posta yoluyla oylarını kullanmalarını sağlamak için gerekli düzenlemelerin yapılmasıyla başladı. Bazı eyaletler ve yerel idari bölgeler bu düzenlemenin kapsamını genişleterek vatandaşların “sürekli şekilde postayla oy kullanan seçmen” olarak kaydettirmelerini ve her seçimde evlerine bir oy pusulası gönderilmesini sağladı. Diğer eyaletlerden farklı olarak Oregon’da herkes oyunu postayla gönderir. Postayla oy kullanan seçmenler genellikle oylarını postayla gönderirler.

Diğer yeni bir olanak da “erken oy kullanma” şansıdır. Seçim gününden üç hafta önce alışveriş merkezlerine ve diğer kamu alanlarına oylama makineleri yerleştirilir. Vatandaşlar istedikleri zaman buralarda oylarını kullanır.

Oy Sayımı

Oylar seçim günü sayılır. Seçim gününden önce kullanılan oyların oranı artmasına rağmen, sandıklar kapanana kadar sayım işlemi başlamaz. Bu nedenle hangi adayın önde veya geride olduğuyla ilgili resmi bir açıklama yapılmaz. Sonuçlarla ilgili yapılan erken bir açıklama seçimin sonraki aşamalarını etkileyebilir.

Reform Hareketi

2000 yılı başkanlık seçimlerinden çıkarılan en önemli derslerden biri Florida'da karşılaşılan seçim yönetimi, oy kullanma ve oy sayımıyla ilgili meselelerin ABD'nin neredeyse her bölgesinde meydana gelebileceğidir. Çeşitli çalışmalar yapıldı, düzenlenen panellerde uzman kişiler konuşma yaptı ve reform gereksinimi konusunda tanıklar dinlendi.

2002'de Kongre önemli hususlar içeren Help Amerika Vote Act'i (HAVA - Amerika Seçim Yardımı Yasası) kabul etti. Öncelikle, federal hükümet, eskimiş delikli kart ve kollu oylama makinelerini değiştirmek için eyalet hükümetlerine ve yerel yönetimlere para teklif etti. Ayrıca yerel seçim yönetimi görevlilerine teknik destek sağlamak ve oylama aletleri için standartlar belirlemek üzere Seçim Yardım Komisyonunu kurdu. Komisyonun görevleri arasında oylama makinesi ve oy pusulası dizaynı, kayıt yöntemleri ve geçici oylama ve hile caydırma yöntemleri belirleme, seçimde görev yapacak kişileri işe alma ve eğitme prosedürleri, seçmen eğitim programları ve diğer meseleler konusunda araştırma programları düzenleme yer alır. Federal hükümetin eskiden yerel bir yönetim meselesi olarak gördüğü seçimlere çok fazla karışmaması HAVA ile önemli ölçüde değişti. Ancak bu usule ilişkin reform çabaları Amerikalıların seçim sistemlerine olan güvenlerinin artmasını sağladı. Seçimlerin demokrasinin hukuki temeli olduğu göz önünde bulundurulduğunda yapılan maliyetin çok yüksek olmadığı görülür.